

[Undervisningsministeren.]

kommet ind i meget vanskelige økonomiske Forhold — der er forskellige Undskyldninger og Forklaringer derpaa. Ordningen holdt ikke, fordi Budgettet ikke var opstillet saaledes, at det ordnede Sagen til Bunds og absolut kunde holde. Det havde jeg ikke Ansvaret for. Men det Forslag, som det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Stegger Nielsen) nu slutter sig til, og som var hans Partis Forslag i Folketingets Udvalg, afgør netop ikke Sagen til Bunds, det giver netop ikke en varig og holdbar Ordning. Hvis man regner efter, hvor mange Penge der bliver til Teatret, vil man se, at der mangler mellem 100 000 og 200 000 Kr. til Fyldestgørelse af de Krav, som Teaterkommissionen i sin enstemmige Udtalelse har stillet op. Det er allerede en Fejl, og det blev anerkendt af Venstres Ordfører i det andet Ting, Hr. Pinholt, at det var rigtigt, hvad jeg havde sagt, at det ikke slog til, men det kunde vi altid forhandle om, sagde det ærede Medlem. Regeringsforslaget stiller i Overensstemmelse med Kommissionen en Ordning op, som der dog er en Sandsynlighed for kan holde, men det ærede Medlems Partis Forslag kan ikke holde, det er indrømmet af Venstres Ordfører i Folketinget, at der mangler nogle Penge.

Det ærede Medlem var misfornøjet med Provinsudsendelserne, det var for lidt. Gennem Forslaget bliver vort kongelige Teater i København, som der ogsaa staar i selve Paragraffen, et Landsteater. Det er en Begyndelse, der gøres, Teaterkommissionen har ønsket noget videregaaende, men man begynder med dette. Men, sagde det ærede Medlem, det er jo kun 1 000 Kr. derude, medens — hvad det ærede Medlem ikke sagde, men hvad der blev sagt i Folketinget — Københavnerne faar 5 000 Kr. for hver Teateraften. Dette beror paa en Misforstaelse, for det er jo kun Udsendelsesudgifterne til Provinsen, her er Tale om. De medfører de 50 000 Kr., men bag dem og som Grundlag for dem ligger alle Teatrets almindelige Udgifter til Personale o. s. v.

Det ærede Medlem kritiserede ogsaa Bestemmelsen om de 325 000 Kr. fra Radiofonien til Kulturfonden. Det ærede Medlem kaldte det en Særbeskatning. Jeg kan slet ikke anerkende Berettigelsen af dette Udtryk. Lytterne kommer ikke til at betale en Øre ud over, hvad de nu betaler. Naar det ærede Medlem senere sagde: de faar ikke som de storkøbenhavniske Kommuner et Vederlag for deres Bidrag, saa vil jeg sige: jo, de faar det Vederlag, at Livskilderne ogsaa til Radiokulturspredningen opretholdes.

Det er et meget betydeligt og ganske uundværligt Vederlag. De betaler ikke een Øre mere. Hvis en Særbeskatning altid var af den Art, at de, den ramte, ikke kom til at betale een Øre mere, end de hidtil havde betalt, tror jeg ikke, man fra mange Sider vilde klage saa meget over Særbeskatning, som der nu klages. Og hvis de mange Udgifter til Landbrugskrisens Bekæmpelse eller til Arbejdsløshedshjælpen, hvis disse Særbeskatninger i Form af forhøjede Skatter paa visse Omraader var af den Art, at de ikke kostede Skatteyderne een Øre ud af Lommen, vilde man næppe klage over saadanne Særbeskatninger. Men den Særbeskatning, som det ærede Medlem klager over; er jo en Særbeskatning af den ganske ejendommelige, ja, enestaaende Art; at den ikke koster een Lytter her i Landet een eneste Øre. Jeg tror, at Lytterne vil kunne bære en Særbeskatning af den Form.

Det ærede Medlem nævnte, at Spareudvalgets Forslag af 1922 ikke blev gennemført. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg har snarere glædet mig ved nu at friske op; hvad Spareudvalgets Teaterudvalg udtalte i 1922, et Udvalg, hvori alle Partier paa Rigsdagen var repræsenteret — det radikale Parti, som det blev nævnt i Folketinget, bl. a. af den nuværende Indenrigsminister og et andet Medlem af Det radikale Venstre. Alle Partiernes Repræsentanter: Venstres, Radikales, Konservatives og Socialdemokratiets, udtalte — lad os tage Udtalelsen i sin Helhed, og lad os citere fuldt ud korrekt —:

„Operaens Betydning for vort Musikliv kan næppe vurderes højt nok, men Driften af en Operascene maa nødvendigvis medføre store Udgifter. Skal den drives paa en saadan Maade, at den holdes paa en kunstnerisk forsvarlig Højde og virkelig betyder en værdifuld Indsats paa Musiklivets Omraade, og skal samtidig Adgangen til Forestillingerne være overkommelig for andre end de særlig velhavende, maa der nødvendigvis økonomisk Støtte til. At saadan Støtte gives, maa man finde naturligt, naar Hensyn tages til Virksomhedens store kulturelle Betydning. Men det synes urimeligt, at Staten skal bære hele Byrden. Det forekommer Udvalget naturligt, at de tre Hovedstadskommuner yder deres Bidrag“ — deres Bidrag — „til den kulturelle Faktor, der dog først og fremmest kommer Hovedstadens Befolkning til gode.“ Det ærede Medlem sagde „Tilskud“. Jeg skal ikke lægge stor Vægt paa denne Forskel: „Bidrag“ eller „Tilskud“, men der staar „Bidrag“, og selv om man fra forskellige